

Vi skal derfor tillade os at foreslaa, at 2det Punktum ændres til følgende: „Saafremt Formanden skønner, at uforudsete Forhold under Arbejdets Udførelse gør det ønskeligt, eller Henvendelse fra interesserede afgiver Grundlag derfor, kan Formanden indkalde til Møde i Sagen.

Formanden er berettiget til at kræve betryggende Sikkerhed for Udgifterne ved Sagens videre Behandling stillet af Klageren.“

ad § 37, Stk. 2.

Hvis sidste Punktum ikke kan udgaa af Loven, tillader man sig at foreslaa, at der i sidste Sætning indføjes et „eventuelt“, saaledes at Sætningen vil blive: „fastsættes eventuelt i Penge“, da man mener, at denne Udformning bedre vil dække *alle* forekommende Tilfælde.

ad § 56 c. og d.

Man mener, at der kan findes Arealer, som ikke er omtalt under disse Litra, nemlig Arealer, som berøres af Pumpelagets Anlæg eller Drift, men som alligevel ikke er bidragspligtige, og skal derfor sluttelig tillade sig at henlede Opmærksomheden paa, om det ikke vil være rigtigst at anføre ogsaa disse Arealer i Fortegnelsen.

ad § 62, Stk. 4.

Næst at henlede Opmærksomheden paa de senere Aars Tendens til at anvende Ekspropriationsreglerne i Loven af 5. Marts 1845 til andre Anlæg end Jernbaner, hvorved Hensigten med denne Bestemmelse kan være eller blive udvidet ud over det tilsigtede, skal man bemærke, at Bibeholdelsen af dette Stykke vil betyde en overordentlig alvorlig Svækkelse af den hele Hensigt med de Bestemmelser, som man gennem Lovens § 62 ønsker at fastlægge i Spørgsmaalet om Broanlæg.

Idet man tillader sig at erindre om Vandløbskommissionens Udtalelser i Betænkningens Bemærkninger (pag. 90, 2den Spalte) til Kommissionens Lovforslag, skal man tilføje, at netop Jernbanebroer og -gennemløb oftest har været den største Hindring for Gennemførelsen af et i øvrigt meget ønskeligt Afvandsingsforetagende.

Da man ikke ser anden Grund til at indføre denne Undtagelse end at lette Ekspeditionen af Ekspropriationssagerne og man maa mene, at Betydningen af disse faste Anlæg i Vandløbene vejer betydeligt tungere end dette Hensyn, maa man efter talrige bitre Erfaringer i dette meget betydningsfulde Spørgsmaal tillade sig at henstille til fornyet Overvejelse at lade dette Stykke udgaa af Loven.

ad § 94, Stk. 3.

De foran ad § 62 anførte Betragtninger gælder ogsaa dette Stykke, som man saaledes ligeledes maa ønske udtaget af Loven, idet man skal tilføje, at Bestemmelserne i dette Stykke betyder et eklatant Brud paa Vandløbslovens Hovedprincip, idet man henlægger Afgørelse af vigtige Vandløbsspørgsmaal til eventuel Afgørelse ved Forlig mellem 2 Myndigheder uden Medvirkning af Vandløbsretterne, uden Tilkaldelse af alle interesserede Lodsejere og meget muligt uden Undersøgelse foretaget af en i Henhold til Lovens § 92 autoriseret Person.

Hvis saadant Forlig ikke opnaas, henlægges Afgørelsen af Indretningen af saadanne faste Anlæg i Vandløb, hvilke Anlæg efter Lovens hele Princip er underlagt Vandløbsretternes Afgørelse, endog endeligt til en Myndighed, som ikke kan forventes at have den i Vandløbsloven forudsatte Interesse og Indsigt i Behandlingen af disse Sager, og Vandløbsinteresserne har da tilbage kun at haabe paa at blive varetaget ved Kommunalbestyrelsens Krav om, at Spørgsmaalet om Afvandsingsforholdene indbringes for det rette Forum, Vandløbsretten.

Da Reglen er den, at Besigtigelses- og Ekspropriationskommissionen kun indkalder de i det paagældende Anlæg direkte interesserede Lodsejere, medens andre Lodsejere, som kan have endog meget større Interesse i Afvandsingsforholdene, ikke bliver spurgt, og disse Forhold meget ofte ikke berører offentlige Vandløb, tør denne Beskyttelse af Vandløbsinteresserne sikkert betegnes som lidet betryggende.